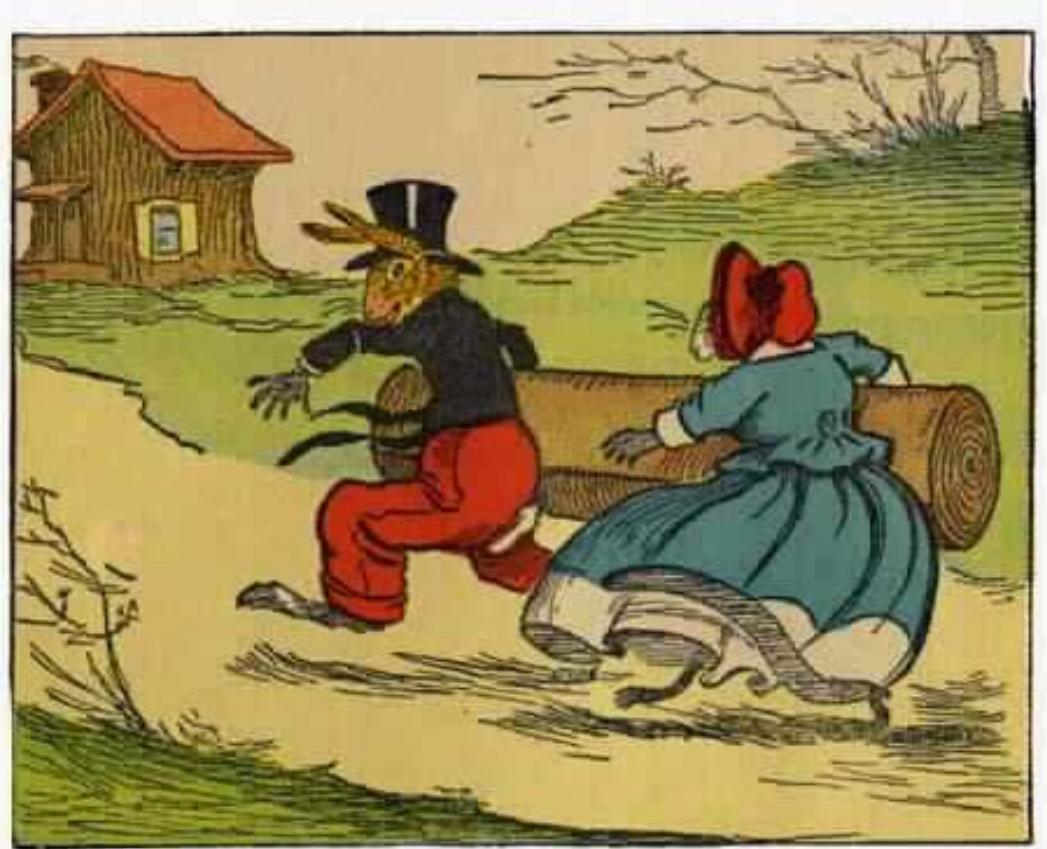

דוד וויגלי

והשטייח המעוופף

**כתב הוברד גאריס
צייר לאנג קמפבל
1916**

יום אחד ג'ני קנטה שטיח חדש ודוד וויגלי עזר לה להביא אותו אל ביתה, בכרת העץ החלול.
"אילו לא עזרת לי, לא הייתי יכולה לסחוב אותו לבדי" אמרה מנהלת הבית "וְי! כמה חזק נושבת היום הרוח!"
דוד וויגלי יכול היה להרגיש את הרוח על אף הווורד.

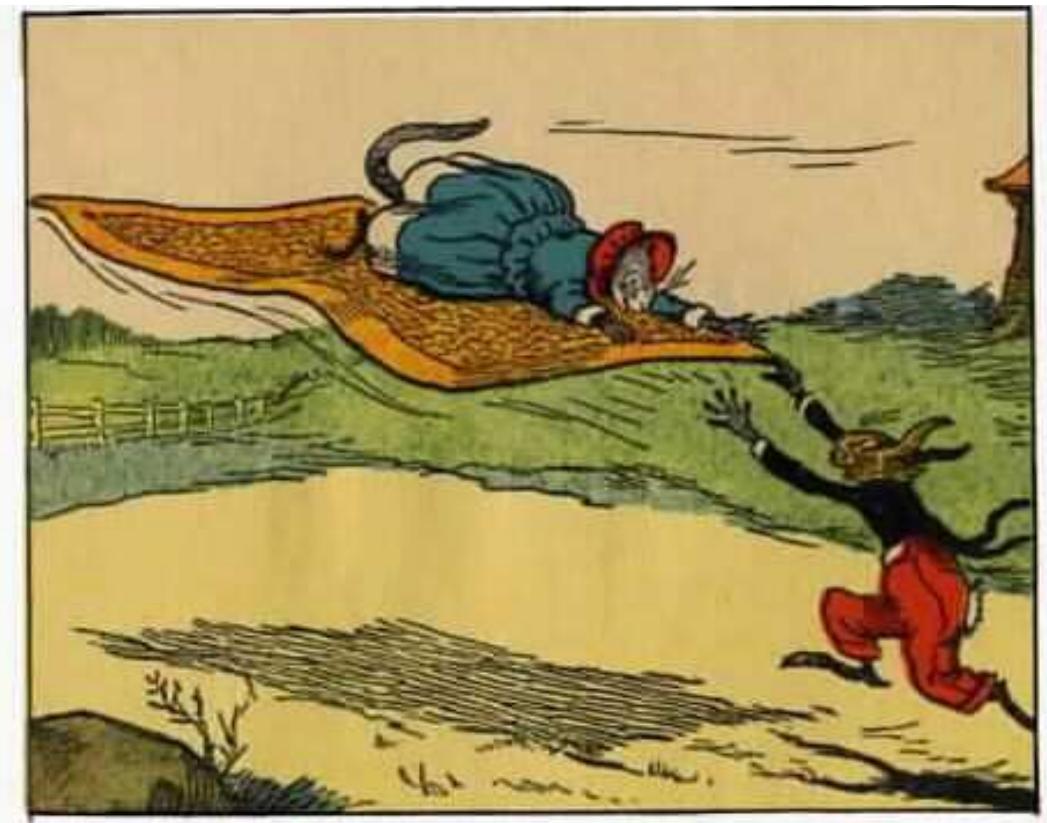
"הרוח מתגברת!" קרא "תחזיקי את השטיח חזק, ג'ני!, הרוח מעיפה את הכובע שלי!"
דוד וויגלי עזב את קצה השטיח שהחזיק וניסה לתפוס את הכובע. אך הרוח הייתה חזקה כל כך שמילאה את הכובע כמו בלון והרימה אותו יחד עם הכובע.

"דוד וויגלי! עזר לי!" קראה ג'ני, כי הרגישה שהרוח החזקה מרימה את השטיח יחד איתה.

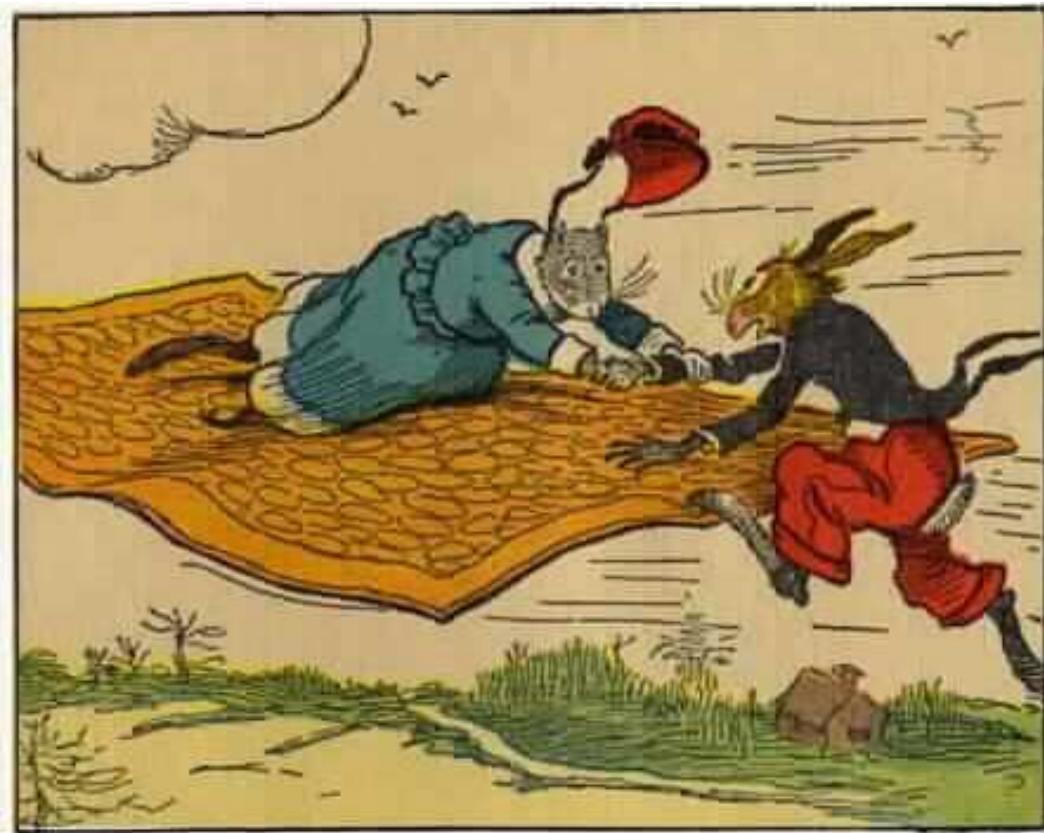
אר לארנב היו בעיות משלו. הוא ניסה להציל את הכובע. אבל הבין שבלי עזרתו מנהלת הבית שלו תאבד, עזב את הכובע שעף גבוה באוויר.

"בוא איתי, דוד וויגלי!" קראה ג'ני "אני לא
רוצה להישאר לבד!" הארנוב קופץ ותפס קצה
השטייח. "עזרי לי לעלות" אמר.
ג'ני התכופפה מעל קצה השטייח שהתרומם
באוויר, והחזיקה את וויגלי.

"עליה!" קראה "אנו יוצאים לטיסה של ממש!"
"זה נכון!" אמר הארנב כשאפו מרצד
במהירות "רק תחזיקי את הברדס שלך, ג'ני!
שלא יעוף גם הוא".
הגברת אמרה שקשרה אותו בחוט..

בסוף היא הצליחה לעזר לויגלי לעלות על השטיח, וכרגע היינו פחות או יותר בטוחים. "אבל איך נרד!" שאלת בדאגה "מה יקרה לנו עכשו?"

דוד וויגלי לא ענה. הוא הביט על משה באוור.

"מה זה?" שאלת ג'ני.

"זה נראה כמו גברת פטלת-זנב, החזירה. זו
באמת רוח חזקה, אם הצליחה להעיף אותה!"
הרוח נשבה חזק יותר ויותר ופתאום הגברת
פטלת-זנב נמצאה בדיקן מעל השטיח שעליו
ישבו ווילג'י וג'ני.
"הררומ! הררומ! זה נראה" קראה החזירה.

ג'ני לחשה "היא עלולה ליפול علينا!" אבל דוד
ויגלי ריצד שוב באפו. "זה יכול להיות עוגן
נהדר שיוריד אותנו לאرض" אמר.
"אולי תנסה ליפול בינוינו, גברת פטלת-זنب"
קרא "זה יעוז לנו לנחות לאדמה".

הchezירה ניסתה, אך במקום זאת נפלה על
שיח קווצני.

"וַיְהִי" קראה ג'ני "לא ננחת לעולם".
"כן, כן" קרא ווילג'י "השיח הקפוץ אותה
חרזה. היא טיפול علينا והודות למשקלה נוכל
לרדת.

לכאן! לכאן! גברת פטلت-זنب, בבקשתה!
קראה ג'ני, כשగברת החזירה עלתה שוב
מעליהם. "תנסה ליפול علينا ועזרי לנו לרדת!"
גברת פטلت-זنب קראה "הררומ! הררומ!
אעשה כמייטב יקולתי". היא נפלה למיטה,
ונחתה על השטיח, ישר בין הדוד וויגלי וג'ני.
ואז השטיח התחיל לרדת!
כמה טוב שהצלחת לנחות כאן איתנו, גברת
פטلت-זنب" אמרה ג'ני כשה חזירה נשכבה
בבטחה על השטיח.

"מזל שלא ירדתי על מגדל הפעמוניים של
הכנסייה!" אמרה הגברת "אוור! עוד לא
הייתה לנו רוח כזו."

גם דוד ווילג' אמר ששמח כאשר הגברת
החזירה עזרה להם. ואז השטיח נחת על
האדמה במקה חזקה.